РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

27 септември 2007 година *

По дело C-184/05

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) с акт от 22 април 2005 г., постъпил в Съда на 25 април 2005 г., в рамките на производство по дело

Twoh International BV

срещу

Staatssecretaris van Financiën,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas, председател на състав, г-н A. Borg Barthet, г-н J. Malenovský, г-н U. Lõhmus (докладчик) и г-н A. Ó Caoimh, съдии,

* Език на производството: нидерландски.

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 юни 2006 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Twoh International BV, от адв. J. H. Sassen, advocaat,

— за нидерландското правителство, от г-жа H. G. Sevenster и г-жа M. de Mol, както и от г-н P. van Ginneken, в качеството на представители,

— за френското правителство, от г-н G. de Bergues и г-жа C. Jurgensen-Mercier, в качеството на представители,

— за Ирландия, от г-н D. O'Hagan, в качеството на представител, подпомаган от г-н E. Fitzsimons, SC, и г-н B. Conway, BL,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н G. De Bellis, avvocato dello Stato,

— за полското правителство, от г-н T. Nowakowski, в качеството на представител,

— за португалското правителство, от г-н L. Fernandes и г-жа C. Lança, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н R. Lyal и г-н A. Weimar, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 11 януари 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 28в, A, буква а), първа алинея от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1), изменена с Директива 95/7/ЕО на Съвета от 10 април 1995 година (ОВ L 102, стр. 18, наричана по-нататък „Шеста директива"), във връзка с Директива 77/799/ЕИО на Съвета от 19 декември 1977 година относно взаимопомощта между компетентните органи на държавите-членки в областта на прякото и непрякото данъчно облагане (ОВ L 336, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 21), изменена с Директива 92/12/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 година (ОВ L 76, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 129, наричана по-нататък „Директива за взаимопомощта"),

и с Регламент (ЕИО) № 218/92 на Съвета от 27 януари 1992 година относно административното сътрудничество в областта на непрякото данъчно облагане (ДДС) (ОВ L 24, стр. 1, наричан по-нататък „Регламентът за административното сътрудничество“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Twoh International BV (наричано по-нататък „Twoh“) и Staatssecretaris van Financiën (държавен секретар по финансите) относно акт за изменение на задължението по данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“), с който дружеството е обложено за 1996 г. вследствие на вътреобщностни доставки на стоки.

Правна уредба

Общностна правна уредба

Шеста директива

3 Съгласно член 2 от Шеста директива с ДДС се облагат доставките на стоки и услуги, извършени възмездно на територията на страната от данъчно-задължено лице, действащо в това си качество, както и вносът на стоки.

4 Член 28в, А, буква а), първа алинея от Шеста директива гласи:

„При спазване на останалите общностни разпоредби и при условията, предвидени от държавите-членки за гарантиране на правилното и ясно прилагане на разпоредбите за освобождаване от данък, предвидени по-долу, както и за предотвратяване на отклонение от данъчно облагане, избягване на данъци или злоупотреба [другаде в текста: „предотвратяване на всяка евентуална измама, избягване на данъци или злоупотреба“], държавите-членки освобождават от данък:

а) доставката на стоки по определението съгласно член 5, изпратени или транспортирани от или за сметка на продавача, или от получателя на доставката, но в рамките на Общността, която доставка се извършва за друго данъчнозадължено лице или за данъчно незадължено юридическо лице, действащо в това качество в държава-членка, която не е държавата-членка на отпътуване на пратката или транспорта на стоките [другаде в текста: „държавата-членка, от която започва изпращането или превозването на стоките“].“ [неофициален превод]

Директива за взаимопомощта

5 Член 1, параграф 1 от Директивата за взаимопомощта гласи:

„В съответствие с разпоредбите на настоящата директива компетентните органи на държавите-членки извършват обмен на всякаква информация, която би им дала възможност за правилно определяне на данъците върху доходите и имуществото, както и на всякаква информация, свързана с определянето на следните косвени данъци:

— данък върху добавената стойност,

[...]“

6 Член 2, параграф 1 от Директивата за взаимопомощта предвижда:

„Компетентният орган на държава-членка може да поиска от компетентния орган на друга държава-членка да предостави информацията, посочена в член 1, параграф 1, свързана с определен случай. Компетентният орган на запитаната държава може да не отговори на запитването, ако компетентният орган на държавата, отправила запитването, не е изчерпал своите обичайни източници на информация, които е могъл да използва, съгласно обстоятелствата, за да получи поисканата информация, без да изложи на опасност постигането на търсения резултат.“

Регламент за административното сътрудничество

7 Съгласно член 4, параграф 3 от Регламента за административното сътрудничество:

„Въз основа на получената съгласно параграф 1 информация и единствено с цел борба срещу данъчните измами компетентният орган на държава-членка, когато сметне това за необходимо, за да упражни контрол по отношение на вътреобщностните придобивания на стоки, получава автоматично и незабавно следната информация, до която може да има и пряк достъп:

— идентификационните номера по „ДДС“ на лицата, които са извършили доставките, посочени в параграф 2, второ тире,

както и

— общата стойност на тези доставки, извършени от всяко такова лице на всяко лице, притежаващо идентификационен номер по „ДДС“ съгласно параграф 2, първо тире; стойностите се посочват във валутата на държавата-членка, която предоставя информацията, и се отнасят за календарни тримесечия.“ [неофициален превод]

8 Член 5 от Регламента за административното сътрудничество гласи следното:

„1. Когато предоставената по силата на член 4 информация не е достатъчна, компетентният орган на държава-членка може във всеки момент и за специфични случаи да поиска допълнителна информация. Запитаният орган предоставя информацията във възможно най-кратък срок, но не по-късно от три месеца след датата на получаване на молбата.

2. В случая по параграф 1 запитаният орган предоставя на запитващия орган поне номерата, датите и стойностите на фактурите, отнасящи се до определени операции, извършени между лица в съответните държави-членки. “ [неофициален превод]

9 Член 6, параграф 4 от Регламента за административното сътрудничество гласи:

„Компетентният орган на всяка държава-членка осигурява възможност за лицата, участващи във вътреобщностни доставки на стоки или услуги, да получат потвърждение за валидността на идентификационния номер по „ДДС“ на определено лице.“ [неофициален превод]

10 Условията, уреждащи обмена на информация, са определени в дял III от Регламента за административното сътрудничество, член 7, параграф 1, първа алинея от който гласи:

„1. Запитаният орган на държава-членка предоставя информацията по член 5, параграф 2 на запитващия орган от друга държава-членка, при условие че:

— броят и естеството на изпратените молби за информация за определен период от време от един запитващ орган не създават прекомерна административна тежест за запитания орган,

— запитващият орган е изчерпал обичайните източници на информация, които би могъл да използва, съгласно обстоятелствата, за да получи необходимата информация, без да излага на риск постигането на желания резултат,

— запитващият орган моли за съдействие, само ако е в състояние да окаже подобно съдействие на запитвания орган на друга държава-членка.“ [неофициален превод]

Национална правна уредба

11 По силата на член 9, параграф 2, буква б) от Закона за данъка върху оборота от 1968 г. (Wet op de omzetbelasting 1968), от 28 юни 1968 г. (*Staatsblad* 1968, № 329), в редакцията му, приложима по отношение на спора по главното производство (наричан по-нататък „Закон от 1968 г.“), ставката за доставки на стоки и услуги, посочени в приложената към същия закон таблица II, е нулева, ако са спазени условията, определени чрез обща административна мярка.

12 Рубрика 6, буква а) от посочената по-горе таблица II предвижда, че с нулева ставка се облагат „стоките, които са превозвани до друга държава-членка, когато там върху тях се събира данък за вътреобщностното им придобиване."

13 Член 12, параграф 1 от Правилника за прилагане на Закона от 1968 г.. (Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968) гласи:

„Правото за прилагане на нулева ставка при доставките, посочени в таблица II, приложена към Закона [от 1968 г.], е налице само ако от доказателствата е видно, че тази ставка може да се приложи."

14 Член 4, параграф 3 от Постановлението на държавния секретар по финансите относно облагането на вътреобщностните доставки (Besluit van de Staatssecretaris van Financiën) от 20 юни 1995 г. предвижда:

„Ако стоки са доставени на чуждестранен клиент „франко завод" или „франко склад" (сделки с вдигане на стоките), вътреобщностният характер на доставката не би могъл да се установи от товарителница или от собствените транспортни документи на доставчика.

Възможно е все пак да се допусне съществуването на обстоятелства, при които в конкретния случай доставчикът може също да е убеден, че чуждестранният клиент ще превози стоките в друга държава-членка. Освен съставените документи и събраните по административен ред данни, в този случай трябва също да става въпрос за редовен клиент, който всъщност е представил посочената по-долу декларация, освен ако доставчикът знае, че вътреобщностните доставки, които е правил за този клиент, са създали проблеми.

Тази писмена декларация, която трябва да бъде подписана от лицето, което получава стоките, трябва да сочи поне името на клиента, а ако клиентът не приема лично стоките — името на лицето, което ги приема от името на клиента, регистрационния номер на превозното средство, което превозва стоките, номера на фактурата, уточняваща доставените стоки, мястото, до което клиентът ще превози стоките, както и че клиентът се задължава да предостави при поискване от данъчната администрация всякаква допълнителна информация за местоназначението на стоките. Образец на декларация се съдържа в приложението.

Ако сделките с вдигане на стоките не са сключени с редовен клиент и ако по тях е заплатено в брой, при положение че доставчикът не разполага с никакъв документ, потвърждаващ вътреобщностния характер на доставката, тоест когато от никой документ, различен от съставената на името на чуждестранния клиент фактура (с посочване на идентификационния номер по ДДС на клиента), не проличава вътреобщностният характер на доставката, доставчикът не би могъл при това положение да обоснове възможността да се ползва от нулева ставка. При тези обстоятелства доставчикът може да избегне риска от акт за изменение на задължението по ДДС, като начисли на купувача нидерландския ДДС. Когато прехвърля стоките в друга държава-членка, купувачът трябва да декларира това пред нидерландската данъчна администрация. Въз основа на тази декларация той може да приспадне начисления нидерландски ДДС."

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

15 През 1996 г. Twoh — дружество, установено в Нидерландия — доставя компютърни части на предприятия, установени в Италия. В договорите за продажба страните се уговарят да използват начина на доставка съгласно търговското правило „франко завод" („ex-works" или EXW), което е част от международните търговски правила (правила, наречени „Incoterms 2000"),

разработени от Международната търговска камара. Използването на тази клауза означава, че Twoh отговаря единствено за това да предостави стоките на разположение на купувачите в склад, разположен в Нидерландия, като получателите на доставката носят отговорността за превозването до Италия.

16 Италианските клиенти на Twoh не му изпращат никаква декларация относно тези доставки, каквато се изисква от нидерландското данъчно законодателство и е предназначена да установи вътреобщностния характер на доставките на стоки, за да бъдат освободени от ДДС в Нидерландия. То обаче винаги е считало, че извършените от него доставки представляват вътреобщностни доставки, за които е приложима нулева ставка на ДДС. Следователно Twoh издава фактури, които не включват сумата на ДДС, и поради това не я заплаща за споменатите доставки.

17 В резултат на счетоводна ревизия нидерландската данъчна администрация приема, че не е доказано стоките да са заминали или да са изпратени в друга държава-членка и че поради това неправилно не е заплатен никакъв ДДС. Вследствие на това те изпращат на Twoh акт за изменение на задължението по ДДС за периода от 1 януари до 31 декември 1996 г. за сумата от 1 466 629 NLG, представляваща дължимият данък със завишение, равняващо се на 100 % от тази сума.

18 Twoh подава жалба срещу този акт за изменение на задължението по ДДС. В рамките на това производство дружеството изрично иска от нидерландската данъчна администрация да събере от италианския компетентен орган, на основание Директивата за взаимопомощта и Регламента за административното сътрудничество, информация, въз основа на която може да бъде установен вътреобщностният характер на посочените доставки. Посочената администрация решава да остави тази молба без последствие, а акта за изменение на задължението по ДДС — в сила.

19 Twoh подава жалба срещу това решение пред Gerechtshof te Arnhem, който след представянето от жалбоподателя на някои доказателства във връзка със спорните доставки отменя това решение по отношение на три доставки и намалява сумата в акта за изменение на задължението по ДДС. Тази юрисдикция обаче счита, че нидерландската данъчна администрация не е длъжна да поиска от италианския компетентен орган да проведе разследване в държавата-членка по местоназначението, за да провери дали въпросните стоки наистина са били превозени в нея. Twoh подава касационна жалба срещу решението на Gerechtshof te Arnhem пред Hoge Raad der Nederlanden.

20 Тъй като смята, че правният спор, с който е сезиран, повдига въпрос за тълкуване на общностното право, отнасящ се до доказването на изпращането или превозването на стоки по смисъла на член 28в, A, буква а), първа алинея от Шеста директива, Hoge Raad der Nederlanden решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли член 28в, A, initio и буква а) от Шеста директива, във връзка с Директива [77/799] и Регламент [№ 218/92], да се тълкува в смисъл, че ако държавата-членка по пристигането не предостави спонтанно информация, считана за полезна, държавата-членка, от която започва изпращането или превозването на стоките, трябва да поиска информация от държавата-членка, за която се твърди, че е държава по пристигането на стоките, и да вземе предвид полученото в резултат на тази молба при разглеждането на доказателствата относно изпращането или заминаването на стоките?“

По преюдициалния въпрос

21 С въпроса си препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 28в, A, буква а), първа алинея от Шеста директива, във връзка с Директивата за взаимопомощта и Регламента за административното сътрудничество, следва да се тълкува в смисъл, че данъчните органи на държавата-

членка, от която започва изпращането или превозването на стоки в рамките на вътреобщностна доставка, са длъжни да поискат информация от органите на държавата-членка, за която доставчикът твърди, че е държава по местоназначението, и да използват тази информация, за да определят дали стоките действително са били предмет на вътреобщностна доставка.

22 В самото начало следва да се напомни, че в рамките на приложимия за търговията в рамките на Общността преходен режим на ДДС, установен с Директива 91/680/ЕИО на Съвета от 16 декември 1991 година относно допълнение на общата система на данъка върху добавената стойност и за изменение на Директива 77/388 с оглед премахването на фискалните граници (ОВ L 376, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 110), облагането на търговския обмен между държавите-членки се основава на принципа за предоставяне на данъчните приходи на държавата-членка, където е мястото на крайно потребление. Всяко вътреобщностно придобиване, обложено в държавата-членка, в която пристигат изпратените или превозените на територията на Общността стоки по силата на член 28а, параграф 1, буква а), първа алинея от Шеста директива, съответства на освободена доставка в държавата-членка, в която започва посоченото изпращане или превозване, в изпълнение на член 28в, А, буква а), първа алинея от същата директива (вж. Решение от 6 април 2006 г. по дело EMAG Handel Eder, C-245/04, Recueil, стр. I-3227, точка 29, както и Решение от 27 септември 2007 г. по дело Teleos и др., C-409/04, Сборник, стр. I-7797, точки 22 и 24).

23 Що се отнася до условията, при които е приложимо освобождаване на вътреобщностната доставка на стока по смисъла на член 28в, А, буква а), първа алинея от Шеста директива, следва да се отбележи, че Съдът постановява в точка 42 от решението си по дело Teleos и др., посочено по-горе, че за тази цел е необходимо правото на разпореждане със стоката като собственик да е прехвърлено на получателя на доставката и доставчикът да е доказал, че стоката е изпратена или превозена в друга държава-членка и че вследствие на това изпращане или превозване тя е напуснала физически територията на държавата-членка по доставката.

24 В точка 44 от Решение по дело Teleos и др., посочено по-горе, Съдът констатира също, че след премахването на контрола на границите между

държавите-членки данъчните органи проверяват дали стоките физически са напуснали територията на държавата-членка по доставката главно въз основа на предоставените от данъчнозадължените лица доказателства и декларации.

25 Що се отнася до доказателствата, които данъчнозадължените лица са длъжни да представят, налага се изводът, че нито една разпоредба от Шеста директива не се отнася пряко до този въпрос. Директивата единствено указва в член 28в, А, първата част от изречението, че държавите-членки следва да определят условията, при които освобождават вътреобщностните доставки на стоки. При все това следва да се напомни, че при упражняване на своите правомощия държавите-членки следва да спазват основните принципи на общностното право, сред които фигурират по-конкретно принципът на правната сигурност и принципът на пропорционалността (вж. в този смисъл Решение от 18 декември 1997 г. по дело Molenheide и др., C-286/94, C-340/95, C-401/95 и C-47/96, Recueil, стр. I-7281, точка 48, както и Решение от 11 май 2006 г. по дело Federation of Technological Industries и др., C-384/04, Recueil, стр. I-4191, точки 29 и 30).

26 В това отношение следва да се приеме, както с основание изтъква Комисията на Европейските общности, че принципът, според който тежестта на доказване на правото за възползване от определена данъчна дерогация или данъчно освобождаване е възложена на този, който иска да се възползва от такова право, се вписва в наложените от общностното право ограничения. Ето защо с оглед прилагането на член 28в, А, буква а), първа алинея от Шеста директива в тежест на доставчика на стоките е да докаже, че са изпълнени условията за освобождаване, посочени в точка 23 от настоящото решение.

27 В този контекст е уместно да се изтъкне, че в точка 50 от решението си по дело Teleos и др., посочено по-горе, Съдът постановява, че би било в противоречие с принципа на правната сигурност, ако държава-членка, която е регламентирала условията за прилагане на освобождаването на дадена вътреобщностна доставка, като по-конкретно определя списък с документи, които да се представят на компетентните органи, и която първоначално е приела представените от доставчика документи като доказателства, обосноваващи правото на освобождаване, може впоследствие да задължи този доставчик да заплати полагащия се за тази доставка ДДС, когато се окаже, че поради

извършена от получателя на доставката измама, за която доставчикът не е знаел и не е можел да знае, съответните стоки всъщност не са напуснали територията на държавата-членка по доставката.

28 Несъмнено за разлика от делото, по което е постановено посоченото по-горе Решение Teleos и др., актът за препращане не съдържа никакво уточнение относно добросъвестността на Twoh и не позволява да се разбере дали неговият клиент е извършил измама. В конкретния случай съществен е фактът, че тъй като не е в състояние да представи необходимите доказателства, за да докаже, че стоките действително са заминали в държавата-членка по местоназначението, въз основа на Директивата за взаимопомощта и Регламента за административното сътрудничество Twoh иска от нидерландската данъчна администрация да събере информация, която може да докаже вътреобщностния характер на неговите доставки пред компетентния орган на тази последна държава-членка. Ето защо въпросът, който се поставя, е дали тази администрация е длъжна да уважи такава молба.

29 Отговорът на този въпрос може да бъде изведен от крайната цел и съдържанието на Директивата за взаимопомощта, както и от Регламента за административното сътрудничество.

30 На първо място, що се отнася до целите на тези два общностни акта, следва да се отбележи, че от първо и второ съображение от Директивата за взаимопомощта, както и от трето съображение от Регламента за административното сътрудничество, е видно, че те имат за цел да се води борба с данъчните измами и с избягването на данъци, и да се позволи на държавите-членки да установяват с точност размера на данъка, който да удържат (вж. по аналогия Решение от 13 април 2000 г. по дело W. N., C-420/98, Recueil, стр. I-2847, точки 15 и 22, както и, що се отнася до Регламент (ЕО) № 1798/2003 на Съвета от 7 октомври 2003 година относно административното сътрудничество в областта на данъка върху добавената стойност и за отмяна на Регламент № 218/92 (ОВ L 264, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 85), Решение от 26 януари 2006 г. по дело Комисия/Съвет, C-533/03, Recueil, стр. I-1025, точки 49 и 52).

31 На второ място, що се отнася до съдържанието на посочените общностни актове, от заглавията на Директивата за взаимопомощта и на Регламента за административното сътрудничество произтича, че те са приети, за да се уреди сътрудничеството между данъчните органи на държавите-членки. Както с основание изтъкват и Комисията, и генералният адвокат в точка 23 от своето заключение, тези правни актове не предоставят никакво право на частноправните субекти, освен това да получат потвърждение за валидността на „идентификационния номер по „ДДС“ на определено лице“ съгласно член 6, параграф 4 от Регламента за административното сътрудничество.

32 Всъщност с оглед на предотвратяване на данъчните измами Директивата за взаимопомощта предвижда възможността националните данъчни администрации да искат информация, която не могат да получат сами. Затова фактът, че общностният законодател използва термина „може“ както в член 2, параграф 1 от същата Директива, така и в член 5, параграф 1 от Регламента за административното сътрудничество, може да бъде указание за това, че макар и посочените администрации несъмнено да имат възможността да искат информация от компетентния орган на друга държава-членка, такава молба по никакъв начин не представлява задължение. Всяка държава-членка следва да прецени специфичните случаи, при които липсва информация относно сделките, извършени от установените на нейна територия данъчнозадължени лица, и да реши дали тези случаи оправдават изпращането на молба за информация до друга държава-членка.

33 Освен това посочените общностни актове определят и граници на сътрудничеството между държавите-членки, защото органите на запитаната държава-членка не са длъжни да предоставят исканата информация при всички обстоятелства. Всъщност член 7, параграф 1, първа алинея, първо тире от Регламента за административното сътрудничество предвижда, че броят и естеството на молбите за информация, подадени през определен период, не следва да създават прекомерна административна тежест за посочените органи. Освен това второто тире от същата разпоредба, както и член 2, параграф 1 от Директивата за взаимопомощта, гласят, че въпросните органи не са задължени да предоставят информация, когато е явно, че компетентният орган на запитващата държава не е изчерпал обичайните си източници на информация.

34 От това следва, че Директивата за взаимопомощта и Регламентът за административното сътрудничество не са приети с цел да изградят система за обмен на информация между данъчните администрации на държавите-членки, позволяваща им да установяват вътреобщностния характер на доставките, извършени от данъчнозадължено лице, което не е в състояние само да предостави необходимите за тази цел доказателства.

35 Този извод се подкрепя и от практиката на Съда, отнасяща се до взаимопомощта между компетентните органи в областта на прякото данъчно облагане, която по аналогия се прилага и за положение като това по главното производство. Според тази съдебна практика държава-членка може да се позовава на Директивата за взаимопомощта, за да получи от страна на компетентните органи на друга държава-членка цялата информация, която може да ѝ даде възможност да определи правилно данъците. При все това няма никаква пречка съответните данъчни органи да изискат от самото данъчнозадължено лице доказателствата, които считат за необходими, за да преценят дали следва да се предостави исканото приспадане (вж. в този смисъл Решение от 28 октомври 1999 г. по дело Vestergaard, C-55/98, Recueil, стр. I-7641, точка 26, както и Решение от 3 октомври 2002 г. по дело Danner, C-136/00, Recueil, стр. I-8147, точки 49 и 50).

36 Освен това информацията, която Директивата за взаимопомощта позволява на компетентните органи на дадена държава-членка да искат, е точно тази, която им изглежда необходима, за да бъде определен точният размер на данъка според законодателството, което самите те са призвани да прилагат. Тази директива не засяга по никакъв начин компетентността на посочените органи да преценяват по-конкретно дали са изпълнени условията, на които това законодателство подчинява освобождаването на дадена сделка (вж. по аналогия Решение по дело Vestergaard, посочено по-горе, точка 28).

37 Накрая следва да се добави, че даже в хипотезата, при която данъчната администрация на държавата-членка по доставката е получила от държавата-членка по местоназначението информация, според която купувачът е пред-

ставил пред данъчните органи на последната държава декларация относно вътреобщностното придобиване, такава декларация не представлява решаващо доказателство, с което може да се установи, че стоките действително са напуснали територията на държавата-членка по доставката (вж. Решение по дело Teleos и др., посочено по-горе, точки 71 и 72).

38 С оглед на гореизложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 28в, А, буква а), първа алинея от Шеста директива, във връзка с Директивата за взаимопомощта и Регламента за административното сътрудничество, трябва да се тълкува в смисъл, че данъчните органи на държавата-членка, от която започва изпращането или превозването на стоки в рамките на вътреобщностна доставка, не са длъжни да искат информация от органите на държава-членка, за която доставчикът твърди, че е държава по местоназначението.

По съдебните разноски

39 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Член 28в, А, буква а), първа алинея от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота — обща

система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, изменена с Директива 95/7/ЕО на Съвета от 10 април 1995 година, във връзка с Директива 77/799/ЕИО на Съвета от 19 декември 1977 година относно взаимопомощта между компетентните органи на държавите-членки в областта на прякото и непрякото данъчно облагане, изменена с Директива 92/12/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 година и с Регламент (ЕИО) № 218/92 на Съвета от 27 януари 1992 година относно административното сътрудничество в областта на непрякото облагане, трябва да се тълкува в смисъл, че данъчните органи на държавата-членка, от която започва изпращането или превозването на стоки в рамките на вътреобщностна доставка, не са длъжни да искат информация от органите на държава-членка, за която доставчикът твърди, че е държава по местоназначението.

Подписи